

[Tinning]

nisteren, der ikke nævner miljøforbrydelser med ét eneste ord.

Jeg vil godt takke statsministeren, fordi jeg faktisk indtil i dag ikke har oplevet at se statsministeren uddele et så klart rap over fingrene til formanden for Folketingets retsudvalg. Man kan – og det vil jeg gerne gøre sammen med fru Ebba Strange – beklage, at statsministeren så sent er begyndt at sætte sig ind i, hvad der foregår af kriminologisk forskning og arbejde rundt omkring, og at det kommer bag på ham, at arbejdsløshed sandelig har noget med kriminalitet at gøre. Men ikke desto mindre forstod jeg statsministerens ord på den måde, at man måtte interessere sig meget for denne type undersøgelser; man måtte, som statsministeren udtrykte det, suge til sig af alt, hvad disse forskere når frem til. Det mener jeg var et helt klart rap, når vi tænker på, hvordan hr. Hagen Hagensen tidligere har udtalt sig under debatten. Hr. Hagen Hagensen er som bekendt den mand, der nu mener, hvad han mener, uanset hvad disse forskere finder ud af.

Statsministeren har ret i, at jeg rent ideologisk ikke nærer nogen voldsom modstand mod, at man opklarer forbrydelser. Men det, som er problemet med statsministerens redegørelse, er, at statsministeren bruger en stor del af sit indledende krudt på at beskæftige sig med straffesystemet, og at han stort set kun beskæftiger sig med lige præcis volds-kriminaliteten. Her kommer så de sædvanlige sange: vi skal have skærpet straffen, vi skal have forhøjet opklaringsprocenten, vi skal sørge for, at de bliver buret inde hurtigst muligt, og sådan noget.

Hvis man kigger nærmere på opklaringsprocenten, ser man, at opklaringsprocenten faktisk for en lang række af de overtrædelser, vi har snakket om i dag, allerede ligger meget, meget højt. Den ligger for grov legemsbeskadigelse på 67, for legemskrænkelse på 77 og i øvrigt opefter, når vi snakker om drab og drabsforsøg. Det kan vi selvfølgelig bruge til at overveje, om der sker så meget ved at forhøje opklaringsprocenten fra f.eks. 67 til 74. Vil det udløse en kriminalitetsdæmpende effekt? For det er stadig væk det, som vi skal snakke om i dag. Svaret på det er naturligvis, at det vil det da ikke.

Derfor er det fint nok, når redegørelsen forsøger at handle om andre ting: arbejdsløshed, uddannelsesforhold og andet. Men jeg

vil godt give ét eksempel på, hvor rystende tyndt det er, og det er det, som jeg og andre har beklaget os over.

Hvis vi kigger på uddannelsesområdet, står der, hvis vi læser afslutningen, at regeringens selvfølgelig også synes, at der skal gøres et eller andet. Man vil udbygge SSP-samarbejdet, man vil efteruddanne lærerne, man vil lave en vandreudstilling, man vil inddrage forældrene lidt mere aktivt, man vil indføre eleverne i spørgsmål om livskvalitet – jeg ved ikke, hvad det er, man har forestillet sig – og vil sætte noget udviklingsarbejde i gang. Det er, hvad man har at byde på på uddannelsesområdet. Vi ved, at det er lige præcis de børn og de unge, som ikke kan klare dagens folkeskole, som oven i de nederlag, de lider dér, måske også har store konflikter og problemer i hjemmet og i skolen i øvrigt. Det er lige præcis de unge, som tit og ofte vil have i kriminalitet og i de voldsomme former for kriminalitet. Disse grupper møder folkeskolen som det første sted, hvor samfundets succeskrav, kan vi sige, bliver stillet op for dem, de krav, som de skal kunne honorere. De oplever folkeskolen som ét langt nederlag, et sted, hvor lysten til at lære forsvinder, bliver taget fra dem på en eller anden måde, hvor inspirationen bliver taget fra dem, hvor der viser sig et sted, hvor de skal opfylde en hel masse krav, de ikke kan opfylde.

De børn og de unge, der oplever folkeskolen på den måde, er nogle af dem, som havner i kriminalitet, og over for præcis denne gruppe hjælper det ikke det fjerneste med hverken vandreudstillinger, efteruddannelse af folkeskolelærere eller indførelse i spørgsmålet om livskvalitet. Det duer ikke. Det, vi må diskutere, når vi diskuterer kriminalitetsforebyggelse, uddannelse og folkeskole, er en folkeskole, der helt anderledes kan fungere på en måde, så alle de elever, der kommer dér, kan opleve det som en skole, der svarer til deres forventninger, ønsker, lyster og behov. Det var noget af det, der kunne have været spændende at diskutere og ville have haft at gøre med kriminalitetsforebyggelse. Men det kommer vi så ikke til.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Der findes i straffeloven en bestemmelse, som drejer sig om det, der kaldes »intellektu-